

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:

הדלקת נרות: 18:37*

צאת השבת: 19:43

רבינו תם: 20:20

שבת שלום וטוב לך !!!

* 30 דק' קודם השקיעה

השבת שלום צבקות

גיליון 104

פרשת מצורע תשפ"ב | שבת הגדול | יש לשמור על קדושת הגיליון!

פנינה לנשמה

"היום לעשותם, ולא מחר לעשותם" (עירובין כב, ע"א)

כשיבוא מלך המשיח, ומלאה הארץ דעה את ד' כמים לים מכסים, אז כבר לא תהיה מציאות של חטא, וכולם ישתוקקו ויאמרו: מי יתן והיו עכשיו הניסיונות שהיו בעבר, הלא נאזר בגבורה לקדש שמו יתברך לזכות עצמנו ועמנו...!

אבל אז – יהיה כבר מאוחר. ימות המשיח הם "ימים שאין בהם חפץ", אין ניסיונות, אין התמודדויות, וגם אין שכר.

הבה ונצל עתה כל רגע ורגע בטרם ביאת משיח צדקנו, להתחזק בצניעות ולהילחם בעוז נגד הניסיונות העומדים בדרכנו, אז בבוא הגאולה נוכל לחוש סיפוק ושמחה על אשר זכינו לקדש שם שמים בעולם במעשינו!

(הצניעות והישועה)

התחלתי ונשאתי

ניקיון פסחי

לאחר נישואי, ציפיתי כמו כל אחת לחבוק בן ענוג משלי, אך הבשורה המיוחלת התמהמהה. חלפה שנה ועוד אחת והחלום נראה רחוק וחמקמק. הגיע ערב פסח. שקעתי בניקיונות אינטנסיביים בכל פינות הבית, ואז נתקלתי במאמר שמילותיו עצרו אותי משטף הניקיון. במאמר הובאו מקורות לכך שכאשר אישה אינה נוהגת בגדרי הצניעות, תורתו של בעלה הולכת חלילה לאובדן. הזדעזעתי; אני יכולה להשקיע ולהקדיש רבות למען לימוד תורתו של בעלי, ובעצם, כאשר אינני נוהגת בצניעות, אני גורמת כמו ידדי לאבד את כל אשר שקד !? הדברים חלחלו לליבי. התחלתי לחשוב בכיוון מחודש על כל בגדיי; האם הם אכן מתאימים להגדרה - 'צנועים' !? לראשונה בחיי עמדתי מול הארון בעמדה שונה; לא בשביל לבחור מה ללבוש, גם לא בשביל למיין את המיותר לקראת פסח, אלא בשביל למיין את כ- ל הביגוד על פי ההלכה, ללא הטעיית היצר.

מילאתי ארבע שקיות גדושות בגדים יוקרתיים, עשויים ממיטב התוצרת, אשר הספיקו לקצור לי הרבה מחמאות. באותם רגעים בערה בי שאיפה אחת; למצוא חן בעיני הבורא, ושום קנה מידה אחר לא תפס אז מקום בליבי.

בעלי היה שותף מלא לצעדי זה, ויחד עם השקיות העמוסות צעדנו לפח אשפה מרוחק. שמעתי פעם שברגעים שבהם אדם פועל במסירות נפש כדי לקיים את צו בוראו, זוהי עת רצון לבקש בקשות. עמדתי כשאני דומעת ונפשי עמוסת רגשות, וביקשתי מה' במילים פשוטות ורותחות: "אבא, כעת עשיתי צעד להתקרב אליך, למצוא חן רק בעיניך. תן לי, אבא, פיקדון יקר לגדל, וכעת אני יודעת, יותר מתמיד, שאני רוצה לגדל אותו באמת לרצונך, שימסור את הכול עבורך, ויהיה עובד ה' באמת !!!"

חזרנו הביתה ברגשות מרוממים, ייחלנו שהקורבן יתקבל באהבה לפני אדון הכול, ואת שיר ההלל והתודה זכינו להשלים לאחר פחות משנה - כשזכינו לילד יהודי בריא ושלם! ברגעי האושר הגדולים של אם טרייה, פניתי לעולל הזך ואמרתי בהמייה: "קודם ידעתי כמה מרומם להקריב קורבן להקב"ה. כעת אני יודעת גם כמה זה מתוק; כי אין מתנה גדולה ומפלאה ממך - תינוק טהור ויקר שלי..." (סיפור קטן מעשה גדול)

פינת ההלכה

הנעליים

נעליים מרעישות שקולן נשמע בהליכה או שגבוהות מדי ומשפיעות על צורת ההליכה אסורות בלבישה.

שאלה: האם יש "בעיה" ללבוש נעלי ספורט?

תשובה: באופן כללי נעלי ספורט אינן מתאימות לבת ישראל, מכיון שבת ישראל צריכה ללכת בצורה מכובדת ונעליים כאלו משוות הופעה לא מכובדת, אמנם ישנם נעלי ספורט בעיצוב ובצבע מעודן בהם אין את החיסרון הנ"ל, והן כשרות ללבישה.

איפור ובושם

על האישה להקפיד שלא להתאפר ביציאתה לרחוב בצורה המושכת את העין.

צריך זהירות יתירה שלא להתבשם לפני שיוצאים לרחוב באופן שהריח נודף ומורגש לאחרים.

שתי איתנו גם את כסיפור הישועה של ארצות הרבים באייל:
tzniutw@gmail.com

קו הצנעות - קו הישועה: 073-3834050 הקישי #2448 1-5

סיפור לשבת

כוחה של התגברות אחת

אותו, השכיב אותו על המדרכה והזמין ניידת. הוא החזיר את התיק לחסיד.

החסיד היה נרגש. הוא הודה לשוטר במילים חמות, וסיפר לו שבתיק היה סכום כסף גדול מאד.

"אין צורך להודות לי", אמר השוטר.

"רק עשיתי את העבודה שלי."

"הצלת אותי", אמר החסיד, "ואני רוצה להכיר לך טובה. לא רק כדיבורים"

מכיון שכך סיפר לו השוטר: "אשתי בכלא בגלל אלפיים דולר שחסרים לי"

מיד הוציא את הכסף, ונתן לו.

שאל השוטר: "איך אחזיר לך טובה על שהצלת את אשתי?"

אמר לו: "אתה לא צריך להחזיר טובה, שהרי כבר עשית לי טובה גדולה. עם זאת, אני מבקש ממך, שאם תראה פעם יהודי בצרה – תעזור לו."

"ואיך אדע למי צריך לעזור?"

"אם תראה יהודי שרוצה ללכת לישיבה, תעזור לו."

סיים השוטר, ואמר לסטודנט: "כבר עשר שנים אני מחפש יהודי, שיגיד לי שהוא מחפש ישיבה, ואתה הראשון שאמרת לי. אני כבר עשר שנים רוצה להחזיר טובה למי שעזר לי, ובגלל זה אני ממש שמח לעזור לך להגיע לישיבה!"

הסטודנט כמעט לא האמין למשמע אזניו. הרצון שלו להגיע לישיבה ולעמוד על טיבה, התחזק פי כמה וכמה. הוא נסע לליקווד 'לבדוק את הענין', ונשאר שם. היום הוא אברך בירושלים, יש לו ב"ה אשה וילדים שהולכים בדרך התורה.

וממה התחיל הכל?

מהלבוש של בן הישיבה, שהלך עם כובע וחליפה בונצואלה.

"שהיו מצוינים שם..."

(דורש טוב)

בדרך פנה אליו השוטר, ושאל: "למה באת לארצות הברית?"

אמר לו: "באתי ללמוד בישיבה."

"באת לישיבה???", משהו בלתי ברור השתנה, פתאום. עצר השוטר את הניידת לרגע, ואחר כך התחיל לנסוע לכוון ההפוך.

"היי, לאן אתה לוקח אותי?", הסטודנט נבהל

פניו של השוטר הכושי משדרות אהדה. למרבה ההפתעה, הוא אומר: "אני לוקח אותך לעורך דין אחד מסוים. תשלם לו אלף דולר, והוא יוכל לארגן לך ויזה באופן מידי, במקום."

עלה הסטודנט לעורך הדין, שילם לו, וקיבל ויזה. השוטר בינתיים חיכה לו למטה בניידת.

"בוא חביבי", אמר השוטר, "אני עכשיו מונית ספיישל בשבילך, אני אסיע אותך בניידת עד תחנת הרכבת. אביא אותך לרכבת שתקח אותך לליקווד."

הסטודנט היה מלא הכרת טוב, אבל גם מבולבל מאד. "אני מודה לך מאד על כל העזרה, אבל אפשר לשאול משהו? מה קרה שהחלטת, פתאום, לא לגרש אותי, ועוד לעזור לי כל כך הרבה?"

"תשמע סיפור, אבל סיפור חזק", אומר השוטר. הוא סיפר על תיק ש'תפרו' לאשתו. העלילו עליה עלילה, וחייבו אותה לשלם אלפיים דולר. מאחר שלא היה באפשרותם לשלם את הסכום הזה, הכניסו אותה לכלא.

זמן מה אחר כך, הלך אותו שוטר ברחוב, וראה חסיד סטאמאר יוצא מחנות עם תיק. פתאום הגיח בסערה ביריון, ומול עיניו של השוטר, התנפל על החסיד וחטף ממנו את התיק. החסיד התחיל לצעוק, ולרדוף אחרי השודד, אבל השודד היה הרבה יותר מהיר ממנו. לא היה לו סיכוי מולו. השוטר, לעומת זאת, היה בכושר טוב. הוא רדף אחרי השודד, תפס

סיפור מופלא על כוחה של התגברות אחת מול סחף, על שמירת הלבוש היהודי – מגיע אלינו מונצואלה הרחוקה.

בונצואלה אין, כמעט, בחורי ישיבה, ונדיר לראות שם יהודי במראה חרדי. בחור ישיבה אחד ששהה שם, הקפיד ללכת עם כובע וחליפה ברחוב. הוא לא שינה לבושו, וקידש בכך שם שמים.

יום אחד כשהלך ברחוב, פגש אותו סטודנט יהודי, ושאל אותו לפשר מראהו החרגי. הבחור הסביר לו שהוא לומד בישיבה, וזהו הלבוש של יהודים בני תורה.

הסטודנט לא הכיר את המושג ישיבה, ואפילו לא ידע מהי התורה. במשך שעה וחצי דברו השניים. בחור הישיבה הסביר, שהלבוש יוצא הדופן הוא לבוש מכובד, כמו שמתאים לבן של מלך, והרי כל יהודי הוא בן של מלך מלכי המלכים. "נשיא ארצות הברית", הוא שיבר את אזנו של הסטודנט, "לא ילבש בגדים מוזנחים ועלובים, נכון? אתה רואה אותו מופיע תמיד עם מלבוש מכובד. גם אני, כבן ישיבה, הולך עם בגדים מכובדים – עם חולצה לבנה, חליפה וכובע."

"איפה נמצאת הישיבה?!", שאל הסטודנט.

"בליקווד."

לא עבר זמן רב, עד שהסטודנט החליט לנסוע לליקווד, לבדוק מקרוב את הישיבה המסקנת הזאת.

אזרח של ונצואלה שבדרום אמריקה, זקוק לויזה כדי להכנס לארצות הברית. לאותו סטודנט היתה ויזה, והוא הגיע למעבר הגבול, אבל לא שם לב שפג תקפה של הויזה שלו. השוטרים בצד האמריקני של הגבול התייחסו אליו בחומרה, כאילו רצה להכנס לארצות הברית במרמה.

הגיע שוטר כושי עם ניידת, הורה לו להכנס, והתחיל לנסוע. עמדו לגרש אותו בחזרה לאמריקה הדרומית.

קוה אל ה'

העבודה המעשית של האמונה

שביקר בביתו שמע ממנו דברים מופלאים שהבהילו את חושי.

החזון-איש התבטא בפניו: "ישנם אנשים, שכל חייהם עוסקים בתורה ובמצוות ובטוחים הם בעצמם שהם חיים על פי האמונה, אך כשיבואו לשמים יפתעו להיווכח שעדיין חסרה להם הרבה עבודה בעניין האמונה!"

רבי אלעזר צדוק נחרד עד עמקי נשמתו, ולא הבין על מה מכוונים דבריו. כשהגיע לישיבה וסיפר לחבריו את ששמע, הם הגיבו לו: "מדוע לא שאלת על אתר את ה'חזון איש' עצמו למה הוא מתכוון?" אחרים הציעו לו: "מדוע שלא תיכנס שוב אל ה'חזון איש' לשאול אותו כיצד באמת יכול האדם להיות בטוח בעצמו שהוא שלם באמונה?"

כעצת חבריו סב רבי אלעזר צדוק על עקבותיו, נסע שוב לבית ה'חזון איש' והציג בפניו את השאלה – למה כיוון במה שאמר לו קודם?

ה'חזון איש' השיב לו כך: "רצוני היה רק לעורר אותך על נקודה זו, כי אם האדם אינו עובד על אמונה מידי יום ויום, מטבע האדם – האמונה שלו נחלשת ומתפוגגת. לכן על האדם להיזהר לא להיות שאנן בלבו ולחשב שהוא כבר 'מאמין', אלא פשוט לעבוד על אמונה ללא הרף ובכל עת." "כיצד האדם יעשה זאת?!", הוסיף ה'חזון איש' לומר, "על ידי שירגיל את עצמו לבקש מהקדוש ברוך הוא על כל דבר ופרט, ולאחר שתתמלא הבקשה להודות על כך. בדרך זו ירגיל האדם את עצמו שהכל מהקדוש ברוך הוא, ותתחזק אצלו האמונה הפשוטה!" (לקראת שבת מלכתא)

נתמקד בעבודה המעשית של האמונה, כיצד היא הדרך הפשוטה בה יזכה האדם להגיע להכרה בהירה באמונה, לחיות עם בורא העולם בכל רגעיו ותחושותיו?

בילדותי למדתי בתלמוד תורה 'תשב"ר', שבבית מרן ה'חזון-איש' זצ"ל בבני ברק. מנהלו הרוחני של התלמוד תורה היה הגאון הצדיק רבי אלעזר צדוק טורצי'ן זצ"ל, דמות רבת הוד משכמו ומעלה של ירא אלוקים ושקדן. באישיותו המאלפת הצליח להקרין במידה גדושה על התלמידים מיראת השמים המופלגת שלו וממידותיו הנאצלות.

רבי אלעזר צדוק נמנה על באי ביתו הקרובים של ה'חזון-איש', והתיידד בשנים ההן עם הגר"ח קניבסקי זצוק"ל, ולימים חיברו בצוותא את סדרת הספרים 'שונה הלכות'.

זכרון הילדות החרוט בקרב ילדי התלמוד תורה מאותן שנים, הוא המראה הנפלא והמעורר לאהבת תורה לשקידה ושקיעה בתורה, כיצד רבי אלעזר צדוק יושב בפרוודור התלמוד תורה, יחד עם רעו הגדול הגאון רבי חיים, ולצד כל ההמולה והרעש של הזאטוטים התנתקו לגמרי מכל הסובב אותם, שקעו בד' אמות של תורה והלכה, והתפלפלו בינם לבין עצמם כיצד ובאיזה נוסח לכתוב כל מילה ותיבה בחיבורם המופלא.

בשמו של רבי אלעזר צדוק סיפר הגאון הצדיק רבי שלמה ברעוודא זצ"ל, סיפור נפלא ובעל מסר נוקב:

בבחרותו, בעת שלמד רבי אלעזר צדוק בישיבת חברון, היה מרבה לפקוד את מעונו של ה'חזון איש'. באחת הפעמים

נצור לשונך

סיבת המיתון

אם צריכים היינו לנימוק על סיבת השפל הכלכלי, על למעלה מרבע מיליון מובטלים, מליוני דמעות ומועקות, הנה לנו סיבה: שיחרור הלשון, חטאי הדיבור!

נוראה העניות, שלא נדע! במדרש מסופר שהבורא יתברך הציב בפני איוב את הברירה: יסורים, יסורי איוב רחמנא ליצלן, משכול ועד שחין בכל גופו, או עניות. "אמר לו איוב: ריבון העולם, מקבל אני עלי כל יסוריך שבעולם ולא עניות! כשאצא לשוק ואין בידי פרוטה, מה אוכל?!"

והעניות גוונים רבים לה. עניות בממון, עניות בדעת, עניות בתורה. אם נרצה להימלט ממנה ומכל סוגיה, הבה נקבל על עצמנו שמירת הלשון, הבה נטיל על עצמנו גדר וסייג. לאמר למשל, שבכל יום ויום בין תשע לעשר, לא נדבר דיבור אסור. שעה, כהתחלה. בכך נוכל לעמוד. כמה צרות נחסוך, לעצמנו ולמשפחתנו ולעמ"י כולו. ולא נדחה את ההחלטה. עכשיו, מיד. נאתר את השעה ונחליט: זו תהיה שעתנו היפה! (מעייין השבוע)

י"ב ניסן

רבי שמשון דוד פינקוס זצוק"ל

י' ניסן

רבי שלום משאש זצוק"ל

תעלון מוקדש לעילוי נשמות

ר' פינחס בן מזל ז"ל

נלב"ע א' כסלו תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

לתרומות להפצת העלון, הקדשות והנצחות

רחל רשל בת אי"ה ז"ל

נלב"ע ט' אייר תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

ftzniutw@gmail.com

052-7697432

תעלון מוקדש לעילוי נשמות

רחל רשל בת אי"ה ז"ל

נלב"ע ט' אייר תשפ"א

ת.נ.צ.ב.ה

שביבי אור

החמץ החמור ביותר

"היות והרבנית שלי חולה ל"ע", המשיך הרב והסביר לילדה, "הרי שאם אעמוד על כך שהיא תבצע את כל החומרות והסייגים, יגרום הדבר שנגיע לידי כעס, וגם מצב בריאותה עלול להדרדר, על כן מעדיף אני לקיים את ההלכה כפשוטה, ללא החומרות המרובות המתלוות אליה, ורק כשמגיע זמן הבדיקה אני לוקח מטאטא ומתחיל לנקות היטב את החמץ.

"כל זאת כדי לא להכניס הביתה את החמץ החמור ביותר, שהוא הכעס..."

הילדה עמדה ושמעה את הדברים יוצאים מפי הרב, והושפעה מכך עד סוף ימי חייה. (לקראת שבת מלכתא)

ילדה אחת מבנות ירושלים, נכנסה ביום בדיקת חמץ לביתו של הגאון רבי מיכל הורביץ, כדי לשאול בענין מסוים. מה רבה הייתה הפתעתה, כאשר ראתה שבבית אין תכונה נכרת, כפי שמורגלים לראות ביום זה בכל בתי ישראל, וגם החמץ עדיין מונח על השולחן, ולא בפניה כלשהי בבית.

הרב שראה בהשתוממותה של הילדה, פתח ואמר: "דעי לך, שכל ההכנות והטרחות שיש בבתי ישראל לקראת חג הפסח, יש בהן עניינים נשגבים וחשובים עד מאד, אך כל זה בתנאי שהדברים לא יביאו את האדם לידי כעס. ברגע שיעלה קמצוץ של כעס בלב בני הבית, יתבטלו מאליהם כל העניינים הללו ויהיו כעפרא דארעא.

חכמת נשים

חסד - גם בערב פסח

מידת החסד נחוצה ביותר להעמדת הבית היהודי על תילו. היא נצרכת במשך כל ימות השנה וביותר בימי ערב פסח, כשכולם עסוקים בביעור החמץ מן הבית. בענין זה, נספר כאן מעשה מופלא על הרבנית עליזה שושנה זילברשטיין ע"ה.

מי שהכיר וידע את תהלוכות ביתה, יוכל לספר שמעולם לא סגרה הרבנית את הדלת בפני אנשים אומללים וקשי יום. מעולם. מפליא היה להתבונן באיזו גבורה נפשית הקריבה את עצמה ואת ביתה, על מנת להכניס את האנשים הללו אל תוך הבית פנימה. תמונה זו חזרה על עצמה גם בימים האחרונים שלפני חג הפסח, כאשר בכל בית משתדלים להוציא כבר את שאריות החמץ, ולביתה מגיעים טיפוסים מטיפוסים שונים, ועל בגדיהם פרורי חמץ, ולאחר שהבית עבר את כל שלבי הניקוי היסודיים נאלצו לנקותו שוב ושוב.

בני הבית עצמם התבוננו בהנהגתה המופלאה של הרבנית, שקיבלה את כולם בסבר פנים יפות, למרות שידעה שכניסתם הביתה בעת שכזו, תאלץ אותה לעמול מחדש על נקיון הבית.

פעם, והיה זה כבר ממש בערב בדיקת חמץ, כאשר הבית היה נקי ומצוחצח, מתדפק על הדלת עני לבוש-סחבות, ומבין החבילות שעל גביו אפשר היה להבחין בוופלים ובביסקויטים שאסף בזה היום.

"מה רצונך?" - שאלה הרבנית בסבר פנים יפות.

"אני מחפש מקום לנוח", השיב העני.

"בבקשה, הנך יכול להכנס. כל הבית לפניך", השיבה הרבנית זילברשטיין.

הילדים שעמדו מן הצד היו המומים. "אמא, הרי נקית כבר את הבית בצורה כל כך יסודית! איך אפשר להכניס עני עם חמץ בשעה כזו?"

ומה השיבה להם האמא הגדולה? - "ילדי החביבים, האם הנכם חושבים שהבית הזה הוא שלי? ! אנחנו מתגוררים בדירה של הקב"ה, שהשאל לנו אותה לפרק-זמן קצוב; ואם הקב"ה דורש ממני עכשיו, לקבל את העני הזה בסבר פנים יפות ולהכניסו לביתי, האם מותר לי לערב שיקולים עצמיים, כמו זה שאצטרך שוב לעבוד...!!"

